

Zondag 19 juli 2020

16^e zondag door het jaar

Evangelielezing: Matteüs 13, 24-34

Opening

Beste mensen, de vorige week heeft collega Wies Sarot gesproken over het goede zaad, dat op wisselende bodem kan vallen.

U moet nu eens kijken naar die schildering van Lambert Simon, hier naast de preekstoel: Judas Thaddeüs staat er afgebeeld als een vurige prediker, terwijl de mensen rechts van hem afwijzend met andere dingen bezig zijn; links van hem staan meer-kritische personen, die zich afvragen: wat moeten we er mee. Daarbij zie je een vrouw zitten, die op een weegschaal zijn woorden wikt en weegt; en een kleine groep eenvoudige gelovigen bij de tafel, die dan nog wel luisteren. Het lijkt wel die parabel van vorige zondag .

Vandaag gaan we aansluitend verder. Parabels willen ons altijd iets vertellen over de diepere werkelijkheid van het leven; daarom gebruikt Jezus ze ook vaak. Wat is de situatie in die dagen:

Mattheus en Lucas weten rond het jaar 70 al wel, dat de terugkomst van de Messias en de groei van de nieuwe schepping niet zo snel zal gebeuren, als men in het begin dacht. Maar dan denken ze terug aan de woorden van Jezus, dat het zaad in de akker tijd van groei moet hebben. Laat alles eerst maar eens opgroeien tot de oogst; dan zal God zelf wel zien wat goed of niet-goed is. Heb maar vertrouwen dat het licht, dat de duistere kanten van het leven zal overwinnen.

Over dat licht gaat de openingszang, terwijl Timothy de 7 kaarsen zal ontsteken op de kandelaar; wij bidden daarbij bijzonder voor de vele gezinnen en families, die een huisgenoot verloren hebben door de corona-virus, en nu veelal met pijn en gemis in duisternis zitten.

Eveneens voor de verweesde kinderen op de Griekse eilanden, voor wie Europa de grenzen helaas dicht houdt; ook Nederland. Ook een kaars voor de intenties van vandaag..., en voor onze eigen intenties.

Overweging

Hoewel de pandemie dit jaar nogal wat beperkingen oplegt t.a.v. vakantie-reizen, is doorgaans wel één van de verrijkende ervaringen van die vakantie-tochten, dat je op heel andere plekken komt; andere mensen ontmoet, met hun eigen cultuur en geschiedenis; en dat je dat alles weer gaat ervaren als een veelkleurig tableau: de een niet beter dan de ander, maar ieder met een eigen beleving, waardoor men op eigen manier zin en betekenis aan het leven weet te geven.

Vanaf de vroegste geschiedenis al, zijn mensen, ook vaak zonder predikers of profeten, gelovig-zoekend onderweg: telkens weer anders, in een waaier van religieuze ideeën en bewegingen. Door vele vensters wordt het mysterieuze Goddelijke Licht ontvangen: in eindeloze variaties, en toch één van oorsprong, en één van doel.

Het merkwaardige is, dat deze veelvoudige spiritualiteit ten diepste alle menselijke tegenstellingen overschrijdt. Maar het schrijnende is tegelijk, dat door menselijke kortzichtigheid juist dit in de geschiedenis vaak dé oorzaak is geweest van felle tegenstellingen: van godsdienstoorlogen en kruistochten; van ketterjacht en inquisitie; u weet zelf de voorbeelden wel: b.v. de moordpartijen op Katharen en Albigenzen; en de brandstapels voor z.g.ketters.

Echter: de rotstekeningen in Zuid-Frankrijk, de symbolen in de catacomben van Rome, of de grote stenen Menhirs in Bretagne en Zuid-Engeland rond de zonnecultus: het zijn evenzovele uitingen van menselijk geloof. Voor ons misschien primitief of irrationeel; voor henzelf ongetwijfeld goed en zinvol in hun kosmische geloofsbeleving. Je kunt door verschillende vensters naar het licht kijken, maar de vensters zelf zijn niet het licht.

Vakantiereizen geven ons zo de ruimte om alles in een breder en relatiever perspectief te ervaren; ze brengen je weer het besef bij, dat er vele kleuren kunnen ontstaan uit één oerbron, en dat zij allen dáárop uiteindelijk weer gericht zijn. Geloofsbeleving blijft altijd in ontwikkeling, ook in vernieuwende culturen. Waarom zouden wij met ónze kennis en beleving het laatste en enige antwoord hebben in Gods oneindige geschiedenis?

Wij hier-bij-elkaar zijn geënt op de Joods-christelijke levensvisie. Voor ons is Jezus van Nazareth dé persoon, die ons de goede weg wijst naar de Bron van alle leven, en naar nieuwe toekomst.

Daarbij is het dus waardevol, dat wij in dialoog met anderen blijven, en ons daarbij telkens her-ijken op Hem, die voor ons richtsnoer van leven is .

Dat vraagt ruimte, geduld en rijping. Geduld, niet in de zin van "even afwachten, en dan uitroeien; maar "tolerantie", in de zin van: tijd geven,om te zien of het echt onkruid is. Zeg niet te gauw, aldus Jezus' woorden: "dit is waardevol en goed, en dat is onkruid". Onkruid (zo genoemd, vanuit onze visie gezien) is ook een gewas, zelfs vaak een geneeskrachtig kruid, dat toevallig niet op ons akkertje past, en daarom onkruid genoemd wordt. Oppassen dus, zegt Jezus, met een schoonmaak-rage, of met rigoureuze bestrijdingsmiddelen op onze levens-akkers.(Bovendien, het kan ook schade veroorzaken aan onze eigen flora, zoals wij uit de kerkgeschiedenis weten).

In het evangelie lezen wij een enkele keer dat sommige apostelen vuur uit de hemel willen afroepen, om o.a. de Samaritanen te verdelgen; liever een kleine kudde van z.g. "zuiveren en reinen", dan een grote gemêleerde gemeenschap, waarin onduidelijk is wie tot de goede of tot de slechte vruchten behoren.

Zonder het zich bewust te zijn stuwden zij aan op een sektarische kerk. Meestal hebben deze z.g. "zuiveringen" een mens-vernietigende uitwerking.

Jezus gaat daar duidelijk tegen in. Hij duldt alle mensen van goede wil, ook al leven zij anders dan onze gevestigde normen. Hij ging in zijn tijd evenzeer om met mensen, die tollenaars en zondaars heetten. Daarmee wilde hij laten zien, dat God heel anders denkt dan wij, die wel eens denken de waarheid in pacht te hebben. M.a.w. een fanatiek-orthodoxe geloofsgemeenschap ligt niet in Gods lijn.

Met voorzichtigheid en wijsheid laat Hij veel gebeuren. Hij zet mensen niet in hokjes, maar geeft ruimte. Voor Hem is geduld blijkbaar levens-noodzaak, als het gaat om de stille groei van Zijn nieuwe schepping. Hij zal uiteindelijk zelf wel alles beoordelen, waarbij Hij kijkt naar de binnenkant van de mens, niet alleen naar de buitenkant.

De leerlingen (en dus de kerk(en)) hebben in wezen geen andere taak, dan om plekken te creëren, waar zon en regen vruchtbaar in de bodem van mensenlevens kunnen neerdalen. Geef het mosterdzaadje de tijd van groei, zodat vogels van allerlei pluimage er straks in kunnen nestelen. Ook het gistingsproces van zuurdeeg heeft tijd nodig. Waar mensen zo met elkaar omgaan en elkaar ontmoeten, daar is hoop; daar kan oecumenisch iets bijzonders gebeuren, want daar voeden ze zich, met elkaar, aan het diepere Geheim. Dan wordt de dagelijkse werkelijkheid een verdiepend symbool, dat ons als een stille kracht verwijst naar die hogere bergtop .

Misschien is het wel waar, wat sommigen zeggen, dat het christendom pas echt weer gaat overtuigen, als het een levendige stille kracht is in de marge van onze verzakelijkte samenleving: bescheiden, geduldig vertrouwend, inspirerend en hoopvol. Een huis, dat voor velen een nieuw onderdak weet te bieden.

=====

Gerard Weersink.